

Taak en wezen van de partij.

Slot.

38. Het praktisch ingrijpen van de partij in de klassenstrijd is niet het minst belangrijke deel van haar taak. Stellig kan zij slechts ingrijpen als deel van de klasse en niet in tegenstelling tot haar, stellig kan haar optreden slechts dienen voor de verdieping en de uitbreiding van het machtsgebied van de raden-democratie, niet om de functies aan de arbeiders te onttrekken. Het laatste zou vloeken met haar gehele opvatting, haar gehele structuur, met de praktijk van haar gehele propaganda en haar optreden van iedere dag. Maar waar de arbeiders aarzelen bepaalde maatregelen tot uitvoering te brengen kunnen de leden van de partij, als revolutionaire bedrijfs-leiders, het initiatief nemen en zij moeten dit ook doen, wanneer het doorvoeren van deze maatregelen mogelijk en noodzakelijk is. Wanneer de arbeiders het uitbreiden van een actie willen overlaten aan een bondsbestuur, moeten de bewuste communisten het initiatief nemen tot een eigen optreden der arbeiders. Wanneer in een hogere fase van de strijd de bedrijfsorganisaties en arbeidersraden terugdeinzen voor het vraagstuk van de organisatie van de economie, moeten de bewuste communisten hen niet alleen op deze noodzaak wijzen, maar zij moeten zelf deze vraagstukken in studie nemen en bedrijfsvergaderingen bijeen roepen om hen te bespreken. Zo voltrekt zich hun activiteit in de strijd en als motor van de strijd wanneer deze stopt of op zijpaden dreigt te geraken.

39. Men kan geen andere grens aangeven voor de activiteit van de partij, dan de ene, die haar verbondenheid aan de klasse uitdrukt. Het door eigen initiatief over het dode punt heen helpen van een massa-actie, die voor een bepaalde, te overwinnen moeilijkheid terugdeinst, het vasthouden van de door de massa-actie gelegde verbindingslijnen wanneer zij wordt teruggeslagen, dit alles kan behoren tot de taak van de partij. Al deze activiteit heeft echter alleen dan revolutionaire betekenis in de ontwikkeling van de massa-actie, wanneer de partij als deel van de klasse optreedt en door de arbeiders ook als het meest bewuste strijdende deel van de eigen klasse wordt beschouwd en erkend. Voor een verwording van de partij in deze zin, dat zij de door de arbeiders zelf uit te oefenen functies aan deze gaat onttrekken en in eigen handen nemen, bestaat geen andere waarborg dan de verbondenheid aan de klasse en de revolutionaire gezindheid der leden. Wanneer deze band niet bestaat, wanneer de partij een buiten de klasse staand orgaan is, bestaat voor haar geen andere keus dan een zich plaatsen buiten de actie, op defacitistische wijze, of een onderwerping van de arbeiders aan haar opgedrongen lei-

ding. Zo kan de partij slechts werkelijk revolutionair zijn, wanneer zij op zodanige wijze in de massa is verankerd, dat haar actie van die van het proletariaat in het algemeen niet is te onderscheiden, behalve in deze zin, dat in haar het bewuste willen, streven en inzicht van de arbeidersklasse is gekristalliseerd.

40. De nieuwe taak van de partij in de massabeweging, de nieuwe opvatting aangaande het doel van deze beweging, bepaalt ook de structuur van de nieuwe partij. Haar leden moeten zijn zelfstandige werkers, met eigen inzicht en oordeel. Gebonden aan de algemene en principiële opvattingen van de partij, die tevens hun eigen opvattingen zijn, moeten zij deze onder alle omstandigheden verdedigen en doorvoeren. Zij kennen niet de kadaverdiscipline van de willoze onderwerping aan besluiten; zij kennen slechts het gehoorzamen uit innerlijke overtuiging, die voortkomt uit de principiële opvatting en bij een organisatorisch conflict geeft deze overtuiging de doorslag. Maar dergelijke conflicten zullen zeldzaam zijn, daar ook de organisatorische besluiten slechts uitdrukking zijn van de principiële overtuiging der leden en van hun bereidheid en wil deze overtuiging in concrete vormen te verwezenlijken. Actief nemen de leden deel aan de verdieping van het inzicht, dat niet slechts geschiedt door theoretische studie, maar ook en vooral door het voortdurend meestrijden in de klassebewegingen van het proletariaat. In werkelijkheid zijn deze beide elementen van bewustwording onverbrekkelijk aan elkaar verbonden, want de in de strijd opgedane ervaring kan slechts werkelijk dienstbaar worden gemaakt door de verbinding met het theoretisch inzicht, terwijl anderzijds de theoretische studie slechts door de praktijk van de klassenstrijd kan worden bevrucht. Ieder partijlid heeft dus de plicht actief aan de klassenstrijd deel te nemen en daarnaast heeft het de even belangrijke plicht tot theoretische scholing. Slechts de verbinding van deze beide elementen van bewustwording en strijd maakt hem tot een volwaardig lid der communistische partij.

41. Deze zelf-activiteit der leden, deze algemene scholing, dit bewust deelnemen aan de strijd der arbeiders maakt ieder ontstaan van een partij-bureaucratie onmogelijk. Langs organisatorische weg zijn daartegen geen afdoende maatregelen te vinden, wanneer deze eigen activiteit en deze scholing bij de leden zou ontbreken, maar dan zou de partij ook niet langer als communistische partij kunnen worden beschouwd. De werkelijk communistische partij, waarvoor de zelf-activiteit van de klasse de dragende gedachte is, de partij, waarbij deze ge-

dachte bij de leden vlees en bloed is geworden, kan geen bureaucratie ontwikkelen. Hiervoor zou nodig zijn de leden hun zelfstandig oordeel en hun eigen activiteit te ontnemen, waartegen hun communistisch zijn in de volle zin van het woord afdoende waarborg is. Een partij met een communistisch programma kan misschien nog verworden, een partij bestaande uit communisten nooit. Daarom heeft ieder lid de plicht zich tot deze hoogte op te werken, want alleen door aan zichzelf de hoogste eisen te stellen stelt hij de partij in staat zijn historische taak in de strijd der arbeiders te vervullen.

7e Verantwoording Trotz Alledem.

K. T. te Z. f 0.55. W. P. D. te A. f 1.10. J. N. te A. f 2.50. M. S.-D. te A. f 1.05.

Enige oude NAS kameraden te Den H. f 25.—. Lijst 11 f 39.75. Lijst 12 f 24.35. Lijst 13 f 8.—. Lijst 42 f 2.30. Lijst 51 f 1.—. Lijst 63 f 3.—.

Vorige verantwoording f 864.86. Totaal f 973.46.

Spartakusleden uit België 500 frank.

Kameraden, de eerste f 1000.— is er bijna! Zegt jullie dat iets? We moeten het zelf doen, wordt ons telkens voorgehouden. Welnu, dit hebben we dan toch maar zelf gedaan.

En nu naar de tweede duizend. Het kleine beetje, dat nog aan de eerste ontbreekt, tellen we niet eens.

Vooruit, makkers!

In dienst van het Socialisme.

De voorzitter van de A.J.C. heeft onder meer op het Paascongres der A.J.C. een groet aan het Indonesische volk gebracht en gezegd vurig te hopen, dat de overeenkomst van Lingadati het begin zou mogen zijn van een vrij en zelfstandig Indonesisch rijk, waarbij hij verder nog opmerkte:

„In dienst van het Socialisme betrekken wij de wach voor de jeugd van Nederland en daarbuiten.

Als we nu ons geheugen raadplegen, zullen we ons nog wel herinneren, dat de socialisten in het parlement, waarmede de A.J.C. sympathiseert, als antwoord op de Amsterdamse proteststaking tegen de uitzending van dienstplichtigen naar Indonesië, zich vóór die verplichte uitzending hebben uitgesproken, nog vóór dat zelfs de grondwetwijziging een feit geworden was.

We zien wel in gedachten onze arbeidersjongens in de Indonesische moerasen de wach met het geweer betrekken, echter niet in dienst van het socialisme, voor de jeugd van Nederland en daarbuiten, maar vóór het kapitaal en tegen de jeugd van Indonesië.

26 APRIL 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 17

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Aldam

Meidag en klassenstrijd.

Nog jong was het moderne kapitalisme. De groot-industrie was in opkomst.

Trusts en kartels begonnen zich langzaam te vormen. Maar nog waren klein- en middelmatig bedrijf sterk overwegend. Wel groeide in sommige kringen de gedachte, dat bepaalde bedrijfstakken, zoals Posteryen, Spoorwegen, grote stoomvaartondernemingen enz., krachtens hun karakter overheidsbedrijven moesten zijn, maar nog toonde de sociaal-democratie tegen deze opvatting, die alleen een verandering van uitbuiten zou brengen. Het was de tijd, dat Wilhelm Liebknecht, in de strijd tegen Bismark uitsprak:

„De sociaal-democratie is in wezen revolutionair, het staats-socialisme conservatief. Sociaal-democratie en staats-socialisme zijn onverzoenlijke tegenstellingen.

Nog jong was het kapitalisme en nog jong was dus de arbeidersklasse. De strijd, die onze klasse te strijden had, en strijden kon, was daardoor van een gans ander karakter dan waarvoor wij thans staan. De strijd werd gevoerd tegen den betrekkelijk vrijen en vaak kleinen ondernemer. De strijd werd gevoerd in jonge geestdrift, gesterkt als de beweging zich voelde door de socialistische wetenschap van het historisch materialisme en de zekerheid van het socialisme. De strijd richtte zich allereerst op verbetering van de levensvoorwaarden van de arbeidersklasse. Zij werd gevoerd tegen den particulieren ondernemer, maar ook op het terrein van de staatspolitiek, om door sociale wetten hetzelfde resultaat te bereiken. De strijd paste volkomen in het raam van die tijd.

Nog jong was dus de arbeidersbeweging toen zij in 1889 besloot op de eerste Meidag van ieder jaar over de gehele wereld te demonstreren voor internationale klassesolidariteit en de strijd tegen de loonslavernij vorm en richting te geven door de eis van een wettelijk vast te stellen 8-urige normale arbeidsdag.

Vele jaren is de Mei-dag geweest een dag van verzet. En ook in Nederland blonk uit de groeiende demonstraties het gezang op van de Internationale en het Daarbij komt, dat de nieuwe verhoudingen de arbeidersklasse in een volkomen

geestdrift wekkende: „Een dag zijn we vrij van loonslavernij.”

Vrij zijn van loonslavernij, dat betekende, dat de bewuste arbeider, overal weigerde, die dag de fabriek in te trekken, om zich aan het uitbuitingsproces te onderwerpen.

In prachtige revolutionaire literatuur is de Meidag bezongen en zijn dagen van strijd beschreven. Wanneer we dat alles opnieuw doorlezen, dan is het noodzakelijk ons steeds weer in te denken onder welke omstandigheden en verhoudingen dat alles plaats vond. De ouderen onder ons kunnen zich persoonlijk nog bepaalde beelden van wat zijzelf beleefden voor ogen stellen. Wij herinneren ons, hoe in een onzer provinciale hoofdsteden nog rond 1906 de eerste Meidemonstratie werd gehouden. Enige honderden socialisten, met in hun midden de rode vaan, poogden een optocht te houden, dwars door de opgehitste vijandige stadsbevolking, die hen bespog, met rotte vruchten/bekogelde, stompe en sloeg. De Internationale werd overschreeuwd door „Oranje boven” en „alle socialisten in de harington” enz.

Meidag, dag van verzet!

Wat is er geleidelijk veel veranderd. Het kapitalisme heeft zijn omwenteling verder voortgezet en in een groot aantal landen is het steeds meer gedwongen, onder de benaming van socialistische maatregelen, een geleide staatseconomie door te voeren, om de uitbuitingsgraad van de arbeidersklasse tot de grootst mogelijke hoogte op te voeren. De vroeger strijdbare arbeidersbeweging is verworden tot een verlengstuk van het machtsapparaat van de bezittende klasse. Zij heeft in die ontwikkeling door aanpassing aan het stelsel, door haar werkzaamheid binnen het kader van de nationale economie en politiek, gaandeweg haar strijdbare karakter volkomen verloren.

Uit de inhoud:

1. Productieverhoging, uitvoer en winst.
2. Haatpropaganda.
3. Geestelijke slavernij IV.

andere positie hebben gebracht. Die nieuwe positie maakt een strijd op de oude manier volkomen onmogelijk. De oude arbeidersbeweging, voortdurend meer verworden tot een organisme van de leiders, en vastzittende aan oude tradities, heeft in de onvermijdelijke keuze tussen strijd of samenwerking, niet anders kunnen kiezen dan de samenwerking met de bourgeoisie. In feite heeft zij daarmee het karakter van klassebeweging der arbeiders verloren, ook al zijn nog miljoenen arbeiders in haar netten verstrikt. Het lot van de Meidag, de dag van verzet, is sterk met deze ontwikkeling van de oude arbeidersbeweging verbonden. Geleidelijk werd hij tot een feestdag. En de bezittende klasse, die liever een feestdag erkent, dan een strijddag, denkt door die erkenning, hetzelfde te bereiken als Hitler c.s., toen ook zij de eerste Mei tot officiële nationale feestdag verklaarden, n.l. verryaring stichten in het proletarisch geld, strijd tot feest ombuigen.

Meidag, dag van verzet! Wat er in de toekomst ook van moge worden, dit staat voor ons vast: de strijd van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme blijft.

Wanneer de Meidag als arbeidersstrijddag opnieuw betekenis zal verkrijgen in de strijd, dan breekt hij zich los uit de nationale erkenning als feestdag. Maar wanneer hij dat doet, dan zal nimmer meer worden gestreden voor de wettelijke doeleinden van weleer of de soortgelijke inzet. Ongetwijfeld zal dan blijven de gedachte aan internationale klassenstrijd en internationale solidariteit van alle arbeiders.

Maar terwijl de leuze: „een dag zijn we vrij van loonslavernij” in zich hield het beginnend verzet en tot uiting bracht de gedachte: „wij kunnen weigeren ons te onderwerpen aan die loonslavernij; wij kunnen weigeren gehoor te geven aan het disciplinair signaal van de morgenfluit van de fabriek, zou een nieuwe arbeiders-Meidag in het teken moeten staan, van de fabrieksbezetting door de toekomstige beheersers van het economische leven, de bedrijfsarbeiders. En niet het gesloten bedrijf, maar het door de arbeiders beheerste bedrijf met de rode vlag op de schoorstenen zou de komende orde moeten symboliseren.

We zijn daar nog lang niet aan toe.

Nog steeds strijd om de macht in de E.V.C.

Het wordt zo langzamerhand een onprettige taak om over al datgene wat zich in en rondom de E.V.C. afspeelt te schrijven. Hoe onprettig echter ook, het blijft noodzakelijk er over te schrijven om de arbeiders op de juiste wijze over het verloop van deze geschiedenis te kunnen inlichten. Des te noodzakelijker wordt dit, wanneer een zich nog steeds „communisch” noemend orgaan als „De Waarheid” zich niet ontziet op de meest schijnlijke wijze deze berichtgeving te verzorgen. Als proeve van het journalistieke peil waartoe A. J. K. (oeremans) zich verlaagt b.v. het volgende.

In „De Waarheid” van 11 April tracht hij zijn lotgenoten in de E.V.C. in bescherming te nemen en de schuld van de afgesproongen fusie in de schoenen van de Trotskisten van Spartacus en De Tribune te schuiven. Hij schrijft daarbij o.a. dat politieke avonturiers steeds een fijn gevoel hebben voor zwakke steen in de arbeidersbeweging en dat Rotterdam daarbij van oudsher hun terrein was. Telkens weer hebben agent-provocateurs en charlatans van deze toestand misbruik trachten te maken, om via Rotterdam hun invloed op de gehele Nederlandse arbeidersbeweging te doen gelden. Door het groot-kapitaal gehuurde spionnen, verkapte fascistische en ultra-radicalen revolutionairen deden hun werk om de organisaties der arbeiders van binnen-uit kapot te maken. Namen als die van Van Burink, den „communist”, die zich later als N.S.B.-leider ontpopte, van den rapaljaan Coremans, van de Trotskisten Menist en Bouwman, zouden van deze droeve historie getuigenis afleggen.

Laten we het bij deze „bloemlezing” laten, het is dunkt ons voldoende om te laten zien, dat het werkelijk noodzakelijk is om over de ontwikkeling te blijven schrijven opdat de arbeiders voldoende tegengif krijgen om dergelijke vuiligheid zonder gevaar voor hun gezondheid te kunnen verwerken. De naam van Menist te noemen in één adem met den fascist Gerrit van Burink is een dergelijke grote schunnigheid, dat er bijna geen woorden voor te vinden zijn. Ab Menist, waarvan tienduizenden Rotterdamse arbeiders kunnen getuigen op welke wijze hij hen altijd met raad en daad terzijde heeft gestaan. Ab Menist, die bewezen heeft niet tot het soort mond-revolutionairen te behoren, doch die zijn leven gegeven heeft in de strijd tegen het fascistische onderdrukking-apparaat. Maar ja, wij vergaten bijna dat het een bekend feit is, dat hyena's altijd op lijken azen.

Zo treden de stalinisten op buiten de

Zodanig optreden vereist, naast inzicht en doorzicht, ook reeds nieuwe vormen van strijd en organisatie in het algemeen.

Maar het is de moeite waard deze gedachten, ook op de eerste Meiday van nu, uit te dragen. Er ligt hier een taak voor ons allen.

E.V.C. In de E.V.C. is dit optreden geen haar beter en geven zij blijk goede leerlingen te zijn van hun leermeester Koejemans. De E.V.C. Bouwvak blijkt steeds meer als proefkonijn te worden gebruikt om de machtsstrijd uit te vechten. Slaagt men daar, dan zal het resultaat daarvan zeker worden benut om op gelijke wijze de andere vakgroepen te behandelen. Wij schreven reeds over de ledenvergadering deze vergadering was. Op Zondag 16 Mrt. werd door de leden wederom vergaderd in gebouw Odeon, waar een 380 leden bijeen waren gekomen. Ook nu weer had de C.P.N. al haar mannetjes zoveel mogelijk bij elkaar getrommeld om te trachten, toch vooral haar aanhangers in het afdelingsbestuur gekozen te krijgen. Zelfs ontzag men zich niet om voor de aanvang onder de C.P.N. leden briefjes te doen circuleren waarin nauwkeurige instructie stond op welke kandidaten men zijn stem had uit te brengen. Er waren 18 kandidaten gesteld, terwijl tevens was bepaald, dat het bestuur van 9 op 7 leden was teruggebracht. Waarom en door wie, bleven onbeantwoorde vragen. Een stembureau werd benoemd waarin, naast de plaatselijke bestuurders v. d. Berg, Smid en Van Os, de stalinisten Van Vliet en Erwich zitting hadden.

Het resultaat van de schriftelijke stemming was vernietigend voor de stalinisten. Reeds bij de eerste stemming werden de geschorste „trotskisten” Oosterwijk en Appels met volstrekte meerderheid gekozen; en dat niet alleen, doch de stalinistische kandidaten kwamen volstrekt niet aan bod. Ook deze vergadering kon wegens het te late uur niet beëindigd worden en er werd op voorstel van Blokzijl, die deze vergadering als neutraal voorzitter leidde, besloten dat de verdere verkiezingen per referendum zouden worden gehouden. Dit voorstel werd met algemene stemmen aanvaard.

Aldus ging men uiteen. Met het stembureau werd een afspraak gemaakt om op 18 Maart opnieuw bijeen te komen, teneinde de organisatie van het referendum te bespreken. Het zou echter blijken, dat de heren stalinisten van het landelijk bestuur der E.V.C. in weerwil van het met algemene stemmen genomen besluit, toch anders hadden beslist. Op 18 Maart kwam men in derdaad zoals afgesproken was bijeen, om daar echter de mededeling te ontvangen, dat het hoofdbestuur op het standpunt stond, dat een referendum „technisch niet uitvoerbaar was” en men dus had besloten opnieuw een ledenvergadering uit te schrijven. Hoewel de leden van het stembureau betoogden dat het wel mogelijk zou zijn, hielden Boelaarts c.s. aan hun standpunt vast onder de mededeling, dat men niet bereid was om de uitvoerbaarheid aan de praktijk te toetsen.

Dit was tenslotte de druppel, welke voór het plaatselijk bestuur de emmer deed overlopen. Tot nog toe was het plaatselijk

bestuur, mede onder druk van Toon v. d. Berg, steeds bereid geweest tot het aanvaarden van compromissen, omdat men blijkbaar dacht hiermede het arbeidersbelang te dienen. Duidelijk bleek nu echter, dat al deze compromissen slechts de uitwerking hadden gehad de sabotagepolitiek van de landelijke leiding te versterken en, men wilde te lang en te niet los van de leden komen te staan. Toon v. d. Berg c.s. moest dus wel de weg opengaan van een meer openlijke breuk met de landelijke leiding.

Besloten werd daarom onder leiding van het stembureau aan te tonen, dat een referendum praktisch wel uitvoerbaar was. Wanneer we verder spreken over het stembureau moet het voorbehoud worden gemaakt, dat de twee stalinistische leden uitvaard daarvan geen deel meer uitmaakten, daar deze natuurlijk met de zienswijze van de landelijke leiding in accord gingen. Het referendum werd dus georganiseerd. Er kwamen 945 stemmen binnen waarbij bleek, dat niet alleen de gesalarieerde bestuurders Oosterwijk en Appels met volstrekte meerderheid waren gekozen, doch waarbij alle stalinistische kandidaten waren afgevalen.

De landelijke leiding intussen had me het nemen van haar maatregelen nog even verwacht, blijkbaar in de hoop, dat de uitkomst van het referendum toch nog w gunstig voor haar uit zou kunnen vallen. Toen het tegendeel daarvan bleek, werd hals over kop een vervolg-ledenvergadering uitgeschreven met als agenda-punt „bestuursverkiezing”. Wederom werd als neutrale voorzitter Blokzijl aangekondigd.

De vergadering kwam, doch Blokzijl liet weten, dat hij „verhindert” was. Zijn vriend Hennink kwam in zijn plaats en onder diens leiding werd een „democratische klucht” opgevoerd. Zijn inleiding bestond voornamelijk uit een hoop lasterlijke nonsens en aan het eind van zijn betoog stelde hij voor, deze vergadering competent te verklaren om een nieuw bestuur te verkiezen. Door Toon v. d. Berg werd toen als plaatselijk voorzitter het woord gevraagd, wat hem door voorzitter Hennink werd geweigerd, omdat v. d. Berg naar zijn mening met deze hele kwestie niets te maken had en het bovendien naar zijn mening helemaal niet nodig was om over deze kwestie te discussiëren.

Dit was voor het merendeel der aanwezige bouwvallers het sein om deze vergadering te verlaten, teneinde een normaal verloop onmogelijk te doen worden. Dit belette Henning en zijn genoten echter niet om door te vergaderen en te doen alsof hun neus bloedde. Immers reeds op 26 Januari had Boelaard verklaard, dat deze Rotterdamse kwestie, het kostte wat het kostte, tot een oplossing zou moeten komen. Zelfs al bleef er van de gehele Rotterdamse beweging maar 500 leden over, men zou het apparaat in HANDE KRIJGEN. Dus werd gedachtig aan deze woorden met een 80 C.P.N.-ers doorvergaderd.

De rest was toen slechts kinderspel. De gesalarieerde bestuurders Oosterwijk en

Productieverhoging, uitvoer en winst.

Wanneer je zo 's avonds je kranke doornest of eens in de week de een of andere periodiek kan je er bijna altijd iets vinden over productieverhoging. Of je nu de N.R.C. neemt, „Het Vrije Volk” of „De Waarheid”, allen zijn het er over eens dat de productie verhoogd moet worden. Daarnaast moeten we sparen, want als je spaart kan je niet kopen. Sparen staat gelijk met uitgesteld gebruik. Dus, wel meer produceren, doch de producenten, dat zijn wij, mogen niet in de gelegenheid worden gesteld zelf van die verhoogde productie te profiteren. Neen, er moet uitgevoerd worden om de verliezen te kweken.

Nu kunnen we het er over eens zijn, dat het huidige tijdsgewricht het kapitalisme voor ontzagelijke problemen stelt. Maar, dat is niets vreemds. Voor de oorlog bestonden die problemen ook, al waren ze anders dan nu, want zij komen uit het kapitalistische systeem zelf voort. En zo lang hierin geen verandering wordt gebracht, indien er geen systeem voor in de plaats komt, dat meer afgestemd is op aller behoeften, zullen deze en andere problemen blijven bestaan en zal het de arbeidersklasse zijn, op wie de lasten worden afgewenteld. Dat het inderdaad de arbeidersklasse is, welke steeds weer als Sijmen Betaal fungeert, behoeven we hier niet nogmaals met feiten te bewijzen. We hebben dit reeds meerdere malen aangevoeld en we ondervinden het trouwens zelf dagelijks aan den lijve. Geen enkel normaal arbeidersgezin ziet kans om zich datgene aan te schaffen, wat in het begin ook werkelijk nodig is. Het is óf niet te koop, óf men kan het wel kopen doch dan tegen prijzen, die geen arbeidersgezin zich veroorloven kan.

De export heeft zich in de maand Febr.

Appels werden geschorst en voor royement voorgedragen, terwijl de rest van het bestuur nu maar ineens helemaal uit stalinisten werd gevormd. Het stalinistisch-gemeenteraadslid Groenendijk werd daarbij tot gesalarieerde gebombardeerd. Wanneer men nu weet, dat Groenendijk bij het referendum voor de functie van voorzitter in totaal 54 stemmen kreeg en de secretaris Clasquin 53, dan weet men precies welke opvattingen deze heren over democratie hebben.

Ons artikel in het vorige nummer had enkele weken over gestaan. De huidige ontwikkeling was dus, toen we dit artikel schreven, nog niet zo goed te overzien. Niettemin bleek, dat onze visie op de toekomstige ontwikkeling de juiste was, want men kan inderdaad, gezien in het licht van de inmiddels verder geschreden ontwikkeling, gesproken worden van een ontstaan van twee E.V.C.'s. Reeds heeft de vergadering van bestuurders der plaatselijke groepsorganisaties besloten het landelijke bestuur der E.V.C. een ultimatum te stellen, waarbij zij uitgenodigd wordt vóór 21

(latere gegevens zijn nog niet bekend) in dalende lijn bewogen. Niettemin werd er toch nog voor een behoorlijk bedrag naar het buitenland uitgevoerd. Om enig idee daarvan te krijgen, laten wij hieronder een kort overzicht van de voornaamste posten volgen:

Verse vis	f 4.400.000.—
Kaas	„ 1.700.000.—
Granen en zaden	„ 7.200.000.—
Verse groenten	„ 2.800.000.—
Ingemaakte groenten	„ 2.600.000.—
Bevroren groenten	„ 2.400.000.—
Vlas	„ 2.000.000.—
Zetmeelproducten	„ 3.600.000.—
Oliën en vetten	„ 2.300.000.—
Katoenen manufacturen	„ 5.400.000.—
Andere manufacturen	„ 4.800.000.—
Kleding, modewaren	„ 1.600.000.—
Cacao en chocolade	„ 6.200.000.—
Radio	„ 5.100.000.—

Verder nog een belangrijke post export suikerwerk en meubelen. Kleding en textiel komt elk arbeidersgezin dik tekort, er wordt echter in één maand (die dan bovendien nog erg slecht was) voor f 12 miljoen aan textiel uitgevoerd. Wij hebben in de achter ons liggende periode nog niet veel anders gezien dan kool, bieten, knolraap en dergelijke. Alweer in één maand een export aan groente van bijna 8 miljoen. Met onze vetpositie is het schraalhans keukenmeester, niettemin wordt er aan oliën en vetten voor bijna 2,5 miljoen geëxporteerd. De distributie van cacao en chocolade wordt zo goed als stop gezet, in Febr. exporteerde men echter voor niet minder dan 6,2 miljoen, d.i. 1,2 miljoen meer dan in de voorafgaande maand.

En dan te bedenken, dat er nog zo vele

April het bij referendum gekozen bestuur als het weinig door de arbeiders gekozen te erkennen. Doet zij dit niet, dan zal in een vergadering op 21 April aan de arbeiders der Rotterdamse E.V.C. worden voorgelegd hoe verder te beslissen.

Voorlopig behoeven wij aan dit relaas niet heel veel meer toe te voegen. Het spreekt bijna voor zichzelf en geeft een juist beeld van wat de stalinistische politiek nu feitelijk beoogt. In de Rotterdamse E.V.C. is het meest strijdbaar deel der arbeidersklasse georganiseerd. Bij de Rotterdamse E.V.C.'s, en voornamelijk onder de havenarbeiders, leeft in sterke mate de gedachte van bedrijfsorganisatie en strijd. Nog steeds is het conflict in de Rotterdamse haven niet tot een goede oplossing gebracht. Nog altijd bestaan er „gerechtvaardigde grieven”. De stalinistische politiek vereist echter bedrijfsvrede, wederopbouw en in het raam daarvan past een opvatting van een E.V.C. als strijdorganisatie in het geheel niet. Vandaar, dat men op alle mogelijke manieren getracht heeft een fusie tussen N.V.V. en

volksmisleiders zijn, die de arbeidersklasse trachten wijs te maken, dat het voor de verhoging van de volkswelvaart zo dringend noodzakelijk is, dat de productie verhoogd wordt. Bovendien cijfers geven een duidelijk beeld van wat er met onze productie gebeurd. Deze productie wordt aan de directe behoeften der arbeidersklasse onttrokken. De meer welgestelden hebben er geen last van, want die betalen rustig wat meer. Kleding en schoeisel van den arbeider daarentegen raakt tot op de draad versleten en hij ziet geen kans deze te vernieuwen. Op deze wijze voortgaande zien wij het in de nabije toekomst nog gebeuren, dat tweedehands kleding en schoeisel zal worden ingevoerd ter besparing van deviezen en om althans de grootste noden der arbeidersklasse te dekken. Waarmede wij dan het beruchte Balkanpeil zeer dicht genaderd zouden zijn.

Steds duidelijker treedt daarom naar voren, dat de arbeidersklasse zich meer daadwerkelijk met het productiesysteem zal moeten gaan bemoeien. Kapitalistische productie, het is nu toch wel zeer duidelijk, en het wordt elke dag duidelijker, is er alleen op berekend om het winstpercentage zo groot mogelijk te doen zijn. De mogelijkheden tot winst worden steeds geringer door de moordende concurrentie en tengevolge daarvan komt de arbeidersklasse aan een steeds feller uitbuiting bloot te staan. Want, winst moet er zijn, anders kan het kapitalistische systeem niet gedijen.

Daarom zal er in de bedrijven een zich steeds uitbreidende kern moeten vormen, welke zich van dit alles bewust is niet alleen, doch welke streven er tevens op gericht moet zijn deze kapitalistische productie te vervangen door een systeem, waarbij van concurrentie of winst geen sprake meer is, doch waar de productie uitsluitend bestemd zal zijn ten behoeve van de producenten.

E.V.C. te bewerkstelligen.

Dit is voorlopig mislukt, hetgeen echter niet zeggen wil, dat de stalinistische leiders nu alle hoop hebben laten varen. Integendeel, nu is men er op uit om de E.V.C. nog reformistischer te maken dan het reformistische N.V.V. Misschien dat dan de N.V.V. leiders, die nu geen zwenking naar links hebben willen meemaken, in de naaste toekomst wel bereid zullen zijn een zwenking naar rechts te doen. Maar om zover te kunnen komen moet men allereerst er zeker van zijn, dat men op alle punten het apparaat stevig in handen heeft. Vandaar, dat men nu de zo onverwikkelijke strijd om de macht zich niet afspeelt. Het laatste woord in deze is nog niet gesproken. We komen op deze geschiedenis zeker nog terug. Laten wij intussen echter aan de arbeiders duidelijk trachten te maken wat deze machtsstrijd inhoudt, n.l. het weerloos maken der strijdwillende arbeiders en hen dienstbaar maken aan de partijpolitiek der C. P. N.

Vrouwen en Socialisme.

Het onderstaande artikel, waarvan ons nog een vervolg zal worden toegezonden, menen we te moeten brengen als een aanvang van een serie, die de bijzondere belangstelling kan wekken van de vrouwen onder onze lezers.

Aan die serie kan ieder medewerken, die meent iets over dit onderwerp of een hiermede verwant onderwerp te kunnen schrijven. Discussie wordt op prijs gesteld!

Het thans gebrachte nemen we niet geheel voor onze rekening, maar we wilden er toch de aandacht op vestigen.

RED. SPARTACUS.

„Het mag als bekend worden verondersteld, dat in de proletarische klassenstrijd van de afgelopen honderd jaar de vrouw op allerlei wijzen haar aandeel heeft genomen. In vele partijen en groepen heeft ook thans de vrouw haar erkende plaats. Niettemin mag óók als bekend worden verondersteld, dat de vrouw uit de grote, grauwe massa in het algemeen niet veel op heeft met de socialistische activiteit van haar levensgezel, vooral als er door de aanwezigheid van kinderen, een gezin is gevormd. Hoewel zij, als de klassenstrijd de vorm aanneemt van een werkstaking, gewoonlijk wel achter den man staat om hem de onontbeerlijke steun te geven. Dat hierbij toch allerlei conflicten van „huishoudelijke aard optreden, schijnt onvermijdelijk en nuttig, als uitlaat van de opgekropte extra-narigheid, die door een werkstaking bijna altijd in het gezin van den stakenden arbeider ontstaat.

Niet alleen dat de éénheid der arbeiders als strijdbare klasse heel veel te wensen overlaait, ook de éénheid der arbeidersvrouwen met de mannen en met elkaar is een aan gelegenheid, die de volle aandacht der revolutionairen waard is. Zeer waarschijnlijk zal bij acties, vooral als deze uitgroeien tot flinke klassenbotsingen, de meer-dan-brood-nodige éénheid ook hier tot stand komen, moeten komen, maar hoeveel gemakkelijker en sneller zal dit kunnen gaan, als de voorbereidende propaganda zich ook hier gehoor heeft verschaft. Dat dit niet zo eenvoudig is weten we. Teveel vrouwen leiden in haar gezin een eenzaam leven van zwoeven zonder veel resultaten. — vol teleurstellingen en tekortkomingen —, dat zelfs in de besten een wrok doet ontstaan tegen alles, wat buiten het „huishoudelijke leven“ staat.

De economische wortels van hun zwoeven.

Het gezin en vooral de kinderen spelen de voornaamste rol in het leven van de meeste arbeidersvrouwen. Bij de verzorging van deze worden vooral zij steeds opnieuw gehandicapt bij elke wending in de kapitalistische maatschappij, door de grote onrechtvaardigheden en de in het

oog springende ongelijkheid. Verreweg de meerderheid van de huismoeders moet „rondkomen“ met een minimum-inkomen. Dit is oorzaak, dat zij in een onophoudelijke strijd zijn gewikkeld om de man en de kinderen goede en schone kleding te geven, behoorlijk voedsel op te dienen, een bescheiden huiselijke omgeving te scheppen, haar kroost op school te laten meedoen. In het algemeen genomen betekenen deze dingen voor de meeste vrouwen de eindeloze „zesdaagse“ van huishoudelijk zwoeven, de nutteloze vermenigvuldiging van aller zorgen bij ouderwetse manieren van wassen, schoonmaken en verzorging, in verouderde, ongemakkelijke woningen en inboedels. Alles werkt er aan mede om afgematte, overwerkte moeders te kweken, nimmer in staat om de eindjes goed aan elkaar te knopen, die de slechtste huiselijke sfeer scheppen voor de opgroeiende kinderen, zo gevoellig voor allerlei indrukken.

De moeders, die proberen het gezins-inkomen door arbeid buitenshuis te vergroten, moeten menige onrechtvaardigheid slikken. Zij kunnen slechts zelden in de fabrieken geschoolde arbeid verkrijgen. Een slechtbetaald kantoorbaantje, verkoopsterswerk, allerlei ongeschoolde arbeid is voor hen bestemd. In deze naoorlogstijd moge hierin tijdelijk enige verandering zijn opgetreden in sommige landen, dit doet aan het principe van de zaak weinig af. Gewoonlijk krijgen zij thans nog minder betaald voor hetzelfde werk dan de mannen, en als het zo uitkomt gaan zij weer de baan uit of moeten slechter betaalde of andere arbeid zoeken.

Wij kennen allen het beeld en we weten

ten wat voor soort vrouwen deze maatschappelijke situatie heeft voortgebracht. Mensen met slechts belangstelling voor de kleine huishoudelijke bijzonderheden en gevangenen in de greep van de populaire schijn-cultuur. Mensen zonder een waardevolle gedachte in het hoofd.

Geen mens met enige verbeeldingskracht, met wat verstand of gevoel, wenst zulk een leven — ook niet de arbeidersvrouwen die er in gevangen zitten!

Maar als reactie op deze omstandigheden moeten de vrouwen ook weer niet tot het andere uiterste overgaan, dat is de ontkenning van hun vrouwelijke taken. Er is een aandeel in het werk voor hen weggelegd, zelfs als zij voortgaan met zich in de eerste plaats te wijden aan hun gezinnen, met terzijdestelling van de verlokkingen van het succes bij pogingen op artistiek, letterkundig, wetenschappelijk en politiek terrein.

Socialisme en moederschap.

Het is onze taak de vrouwen te bewijzen, dat zij slechts door mee te strijden voor een communistische samenleving betekenis en waarde aan haar gezinsleven kunnen geven. Alleen op die wijze kan zij voor haar kinderen de omstandigheden verzekeren die 't moederschap waardevol kunnen maken. Verder komt het ons als een waarheid voor, dat vrouwen eerst dan in de verschillende sectoren van het maatschappelijke leven goed werk kunnen doen, als hun diep-gewortelde moederlijke gevoelens langs een juiste voldoening schenkende weg worden uitgeleefd.

Waarom zouden socialistische bevreemding moeten zijn voor het moederschap? Het is van dezelfde waarde als de andere hoge menselijke belangen, die wij in het sociale en economische leven tot de toonaangevende willen maken.

Het zou immers niet alleen gewenst,

maar ook helemaal niet vreemd zijn, als de moeder en het gezin, in plaats van een factor van remmende aard, er een zou zijn van stuwend karakter.

In de eerste menselijke samenlevingen, de oorspronkelijke communistische gemeenschappen, waarover Fr. Engels reeds schreef, schijnen de moeder-instincten een organiserende en leidende rol te hebben gespeeld. De eerste maatschappelijke banden bestonden tussen de moeder en het nakomelingschap: liefdevolle bescherming enerzijds, afhankelijkheid anderzijds. Wederzijds afhankelijkheid, groepsgezindheid, maatschappelijke solidariteit ontwikkelden zich onder de kinderen. Deze gevoelens doorliepen verschillende stadia: getrouwheid aan de moeder, aan de priesters, aan de stam, de hogepriester, de koning, aan de natie. Zij, die gevoelens, zijn het cement geweest, dat de menselijke samenleving bijeen hield en die de gecompliceerde arbeidsverdeling en culturele ontwikkeling mogelijk maakten, die nog „bloeden“ in de beschaving van onze 20ste eeuw. De oude, door de moeders beheerste groepen, vertoonden in menig opzicht betere trekken dan het hedendaagse „barbaarse“ kapitalisme. De leden van de groepen waren volkomen gelijkberechtigtd. Ofschoon de vrouwen alle belangrijke functies vervulden, in de landbouw, bij het weven, in de huishouding en in de ziekenverzorging, was er geen spoor van economische overheersing of uitbuiting. De solidariteit van de groep en de groepsgeest waren voldoende om de doorvoering te verzekeren van de beslissingen van de groep. Geen dwang was er nodig.

Met de verandering, met de ontwikkeling van de samenleving groeide de heerschappij van den vader, wat tenslotte uitliep in een centraliseerd gezag, samenkomend in den militair leider, en in de

Versobering.

Zoals men weet, is het tegenwoordig gelukkig weer mogelijk om bonboos en toch niet „zwart“ in een restaurant te eten. Wij zeggen: Gelukkig! Want de arme lieden, die zich zo graag aan het advies van de regering om niet in de „gifhandel“ te kopen, houden, kunnen nu

verschijnen van de tyrannieke koningschappen in de oudheid.

Op de oorspronkelijke fundamente van matriarchaat heeft de rusteloze energie van den man een machtig bouwwerk opgetrokken. Maar des te verhevener en omvangrijker dit is, des te groter is het gevaar, dat het alle levensmogelijkheden zal verpletteren. Het moderne kapitalisme is ongeschikt voor een menselijke samenleving. (En als de vrouwen daarvoor geen verantwoordelijkheid dragen, des te beter voor hen!)

Door de dreiging van de vernietiging door het kapitalisme met zijn atoombommen, wordt het iedere dag duidelijker, dat de maatschappij naar andere principes, dan de thans geldende, moet worden geleid.

Het menselijk ras is gedoemd onder te gaan, tenzij de gevoelens van verwantschap en wederkerig medeleven, oorspronkelijk afgeleid van de primitieve vrouwelijke levensinstincten, thans opgenomen in de leuzen van het socialisme, mede de richting aangeven bij de volkomen reorganisatie van de maatschappij.

(Ten dele vertaald en bewerkt naar een artikel van Miriam Gould, in The New International van Februari 1946.)

Wordt vervolgd.

Van Heide-Maappij tot D.U.W.

aanvang. Zij werden ingeschakeld in de totale oorlog en slechts weinigen ontkwamen aan het straf doorgevoerde systeem der Duitse Overheids Instanties.

Al deze gebeurtenissen volgden elkaar snel op, zodat wij geen tijd kregen om na te denken over de oorzaak van al deze dingen. Elke dag stonden we in het slik en elke dag keerden we doodvermoed na om onze barakken terug.

Totdat.... er toch verandering kwam. Op een morgen stopte een auto voor de ingang van ons kamp, en zes heren stapten uit. Het waren Duitse dokters, die ons moesten keuren. Dat dit een speciale bedoeling had, begrepen wij al spoedig, want geruchten deden de ronde, o.a. dat het werk stopgezet zou worden. Inwendig verheugden wij ons daarover, omdat wij dan verlost zouden zijn van dit ongewoon zware werk.

Maar onze vreugde duurde niet lang. Het bevel tot het stopzetten der werkzaamheden kwam, maar de ongetrouwde

arbeiders uit ons kamp werden naar Duitsland getransporteerd en wij, de gehuwden, moesten ons melden bij de Amsterdamse Arbeidsbeurs. Dit sombere gebouw aan de Passeerdergracht kreeg van ons, arbeiders een andere naam: de Burcht der Zuchten. Met angst en vrezetogen wij daarheen, omdat wij nooit wisten, wat er met ons gebeuren zou, wanneer wij er binnen waren. Daar zaten de tonselaars, automaten in mensen-gedaante. Zij reikten ons papieren over, die wij moesten tekenen. Deden wij dat niet, dan konden wij verhongeren. Een andere keus hadden wij niet. Op deze papieren stond de plaats onzer bestemming en bovendien kregen wij een vrijbiljet voor de eerstvolgende trein naar Hamburg, Bremen, Hannover, Straatsburg, enz. En al die namen lazen wij met ontzetting, omdat zij alle betekenden: Brandbommen, fosforbommen, verminkingen, dood.

Maar wij hadden geluk en werden doorgezonden naar een kleine plaats aan

de andere kant van de Nederlandse grens. Op een uitgestrekte heide werden we te werk gesteld, en vielen van het ene zware werk in het andere. Hetzelfde kampeven alleen nu met dertig man in een vertrek, nog primitiever, nog beroerder dan voorheen.

Maar ook daar werden wij niet met rust gelaten. En onze gelederen werden uitgedund, omdat de Duitsers telkens weer arbeiders wegvoerden.

Na verloop van enige maanden kwam opnieuw een bevel van hogerhand het werk daar stop zetten. Velen van onze kameraden gingen uit angst, dat zij naar Duitsland zouden moeten, zich melden voor de bouw aan de verdedigingswerken aan de Nederlandse kust. Zodoende verkregen zij een „ausweis“, die hen in staat stelde voorlopig in ons land te blijven. Zij begrepen niet, dat dit uitstel van executie was, want ook daar waren zij niet veilig. Op bepaalde tijden werden honderden arbeiders, die aan deze verdedigingswerken arbeidden, bijeen gedreven, in auto's geladen, en, zonder een waarschuwing naar de hellingen te kunnen zien, naar Duitsland vervoerd.

toch hun buik vullen. Zo kunnen zij per warme maaltijd 50 gram vlees krijgen. Omdat dit zo weinig is (een „gewoon“ mens moet het met iets minder dan 30 gram en binnenkort misschien met een kleine 22 gram doen) krijgen de restaurants tegenwoordig ook nog bonboos en toch niet zwarte eieren. Het zou toch jammer zijn, wanneer de hoogstatoelike gasten, die de gifhandel zo verfoeien en daar alleen maar Amerikaanse en Engelse sigaretten kopen (waarmee zij de gewone mensen toch niet te kort doen, omdat die het immers niet kunnen betalen!), voor hun eerlijkheid gestraft zouden worden door hen niet in staat te stellen copieus te dineren, zoals dat heet.

Jammer genoeg, moeten we nu allemaal versoberen. Zoals U weet, wordt de armoede gelijk over allen uitgesmeerd. Daarom zullen, nu de rantsoenen van de gewone mensen verminderen, ook de porties van de restaurant-bezoekers kleiner moeten worden. Weliswaar staat een inkrimping van de melk- en suikertoevoezing nog niet op het program. Maar, hoewel men dit voorlopig gelukkig nog niet hoeft te doen, het is niet onmogelijk, dat de vleesporties tot iets minder dan 50 gram zullen worden teruggebracht. Heel misschien komt het zelfs nog zover, dat op twee dagen in de week geen vlees zal mogen worden verstrekt. In dat geval zou vis een welkome vervanging kunnen bieden. Trouwens, de eieren zijn er gelukkig ook nog!

De patates-frites bakkers krijgen voortaan ook een vettoewijzing. Voor een deel, maar niet ten volle komt die toewijzing in mindering van de bestaande toewijzingen aan restaurants. Met andere woorden: Een deel wordt uit de grote pot genomen, d.w.z. van de „gewone mensen“. Maar laten we toch niet kanderen. Er wordt tegenwoordig al zoveel geklaagd. En we moeten vrouwen hebben. Weliswaar is vermoedelijk a.s. Augustus de deviezenpot leeg (het was dus, volgens de „Nat. Rott. Crt.“ hoog nodig, dat Lingadjadi ondertekend werd, want nu is er weer een kansje, dat we uit Indonesië wat kunnen halen), maar minister Vos heeft ons al herhaalde malen verzekerd, dat het toch zo goed gaat. En als een minister, en vooral een „arbeidersminister“, spreekt, zwijgt de deviezenpot eerbiedig.

Zo ziet U, hoe vreselijk die restaurants gaan versoberen.

Ook de slagers moeten waarschijnlijk wel een beetje versoberen. De mijne echter was helemaal niet boos, toen ik hem vroeg, wat hij nu ging doen, nu hij toch veel minder ging verdienen. „Ol“, zei hij, „dat zal nog wel loslopen!“ Hij was nog even dik als anders en begon over die lelijke arbeiders te praten, die tegenwoordig zoveel kregen. Ze dwongen een mens gewoon naar de zwarte handel.

Ook de textielabrikanten zullen wel hard aan het versoberen slaan. Misschien komen zij er nog toe om aan de regering een paar miljoen „georganiseerde“ bonnen voor de export te schenken.

HAATPROPAGANDA.

Toen de Duitse bezettings-autoriteiten het dorpie Putten in brand lieten steken en honderden mannen naar Duitsland sleepten, omdat de verzetsbeweging een aanslag op het leven van twee Duitse officieren gepleegd had, stelden zij aldus het dorp collectief verantwoordelijk.

Het Parool en ook de andere dagbladen, die door hun voorlichting het denken van de lezers trachten te beïnvloeden, gaan volgens dezelfde methode te werk, wanneer zij het gehele Duitse volk verantwoordelijk stellen, voor het leed, dat de Nazi's over ons hebben gebracht.

Een artikel, onder het hoofd „Duitse kinderen bedelen in Limburg“ (Parool dd. 14 April) is dan ook zeer sterk van deze gedachte doortrokken.

De algemene opvatting, dat we de bevolking van Duitsland rustig kunnen laten verhonger en zelfs met de kinderen geen erbarmen mogen hebben, omdat onze kinderen in 1944 ook honger leden, wordt in dat artikel verstrekt. Men stelt een hele bevolking en zelfs een opgroeiend geslacht verantwoordelijk voor de misdaden van de heersers. En de verslaggever van Het Parool stelt, onder het maken van verontschuldigen, vast, dat de Limburgers, die de Duitse kinderen voedsel verstrekken, „heus toch ook goede Nederlanders zijn“. De familieverhoudingen hebben zich in dit district niet aan

Wij behoeven ons over deze dingen allermest te verbazen. Het ligt immers voor de hand, dat mensen, die over een inkomen beschikken, dat honderden malen groter is dan dat van den „gewone man“, aan de versobering niet wensen mee te doen. Parolen als „Buikriem aansnoeren“ worden door deze mensen dan ook alleen maar gebruikt om den „minderen man“ zand in de ogen te strooien. Of zij dit bewust of onbewust doen, komt er minder op aan.

Wij kunnen het de restaurant-bezoekers en de mensen, die in de zwarte handel kopen, ook niet kwalijk nemen. Zij kunnen niet anders. Want het spreekt toch vanzelf, dat iemand, die bulkt van het geld, geen honger lijdt zolang hij nog iets kan kopen. Het schelden op de zwarte handel is dan ook alleen maar bedoeld als een middel om de arbeiders, die op deze manier de fabriek ontvlucht zijn, weer in het opbouw-productieproces terug te voeren. Men denkt er uiteraard niet aan, om b.v. enkele grote restaurants te sluiten en de directeuren te verplichten ook direct aan de opbouw mee te werken, b.v. door in de D.U.W. te gaan spitten.

Wij kunnen ons alleen afvragen, hoe dergelijke, door ons als onbillijk gevoelde toestanden, er konden komen. En dan is het antwoord: Het kapitalistische stelsel, met zijn onvermijdelijke en onafscheidelijke corruptie, houdt de feitelijke ongelijkheid in stand. Verdeling van de armoede, verdeling van de versobering, is onder dit systeem een onmogelijkheid.

„administratieve grenzen gestoord“ en ook wordt eenzelfde dialect gesproken, zodat de mensen aan weerskanten van de grens elkaar volkomen begrijpen. En dat vindt de verslaggever van Het Parool toch eigenlijk wel een beetje erg. Mensen, aan weerskanten van de grens, die elkaar begrijpen, ja, elkaar zelfs helpen in de nood!

Buiten de landsgrenzen woont de andere natie, wonen andere mensen. Als die anderen dan nog tot een land behoren, waarmee we in oorlog zijn geweest, zijn het zelfs nog nauwelijks mensen te noemen. We hoeven ze in ieder geval niet als zodanig te beschouwen. Dit is het nationalisme, dat overal ter wereld, erger dan voor de oorlog het geval was, de kop op steekt.

Voor 1933 kende men in de oude arbeidersbeweging — ook in Duitsland — nog wel het begrip: internationale solidariteit. De Nazi-macht heeft, met de likvidatie van de arbeidersbeweging in Duitsland, ook met de internationale solidariteit afgekeerd. Met het woord socialisme in haar vaam, maakte zij Duitsland tot de nationale vesting van de bourgeoisie. Buiten Duitsland woonden geen mensen, hoogstens enkele bondgenoten. Hiermede was tevens een wig gedreven in de internationale arbeidersbeweging.

Ook nu schrijven de regernigspartijen

De arbeidersklasse krijgt slechts een zeer gering deel van hetgeen zij aan producten voortbrengt. De rest wordt opgeslokt door de kapitalisten, de bureaucratie, het leger, de propaganda, de diplomatie enz. Het proletariaat kan en mag daarom nooit zich voor de wagen van de „versobering“ en de „anti-gifhandel“ spannen. Want elke versobering is in de eerste plaats tegen de arbeiders zelf gericht.

Daarmee willen wij niet zeggen, dat de versobering niet nodig is binnen het raam van het kapitalisme. Zij is zelfs een gebiedende eis! Maar het heersende stelsel heeft meer van die bittere noodzakelijkheden. Straks zal het de arbeiders oproepen tot de strijd tegen den „nationaal vijand“, d.w.z. tegen het concurrerende kapitaal. En weer zal verkondigd worden, dat we toch moeten versoberen, maar dat de „armoede verdeeld zal worden“. Wij kennen het recept. En wij kennen ook de uitwerking.

Indien de arbeidersklasse, na de macht in de maatschappij veroverd te hebben, ten gevolge van de ruïne, welke het kapitalisme achterlaat, zal moeten versoberen voor haar opbouw, zal zij de nodige offers graag willen brengen. Maar zij zullen dan ook zin voor haar hebben.

Nu is de leuze van de „ring voor ons alleen“ maar bedriegelijk. En daarom moeten wij haar tot het uiterste bestrijden. Doch niet door alleen maar te wijzen op de uitwassen! Wij moeten de diepere oorzaken van elk verschijnsel, dat ons treft, opsporen.

het woord socialisme in hun vaam, maar ook zij hebben met het internationalisme afgekeerd. Geluidlozer dan destijds in Duitsland, maar ontegenzeggelijk, begint ook hier de versterking van de Natie, begint het kapitaal zich te verenigen tot een nationale macht, die politieke partijen, vakbeweging, jeugdbeweging, de pers gelijkenschakelt en daardoor ook het denken van de mensen.

Geregeld wordt door middel van de pers — en elk blad doet daaraan mee, ook de z.g.n. socialistische — de haat tegen „de Duitsers“ gevoed en wraakgevoelens levend gehouden.

Op alle mogelijke manieren tracht men te verhinderen, dat de hongerende Duitse arbeidersklasse geholpen wordt. Men is zeer verontwaardigd, dat de Duitse arbeiders in verzet komen tegen de rantsoenen, die een peil hebben bereikt, waarop het leven onmogelijk is geworden, maar nimmer heeft de pers zich verontwaardigd getoond, dat de bezettings-autoriteiten de Nazi's in de hoge functies laten. Men verdringt zich om zaken te doen met de Duitse bezittende klasse, die grote deels Nazis zijn. Als het op geld verdienen aankomt, kent geen enkele bourgeoisie vijanden. De uitgezogen arbeidersklasse, die door de vele ontberingen niet in staat is om behoorlijk te produceren, dat is de vijand, daa kunnen ze niet aan verdienen.

Het nationalisme van de bourgeoisie trekt voor de bezittende klasse niet zulke nauwe grenzen, als ze voor de arbeiders wil laten gelden. Voor haar worden de grenzen bepaald door de mogelijkheid van zaken doen. Als de Nederlandse bourgeoisie b.v. met Franco-Spanje wel handel kan drijven, maar met haar vroegeren bondgenoot, de Sovjet-Unie, niet, dan is Franco haar vriend, en de Sovjet-Unie de vijand, alle democratische mooipraterijen spijt.

Voor de arbeidersklasse moeten de grenzen echter scherp gesteld worden. Want voor internationale solidariteit der arbeiders is de bezittende klasse meer bevreesd, dan voor welken anderen vijand ook.

De anti-Duitse propaganda, die op het ogenblik gevoerd wordt, moeten we dan ook in dit licht zien. Het meevoelen met de nood van de Duitse arbeiders zou leiden tot gevoelens en daden van internationale solidariteit van de arbeidersklasse. Dit zou kunnen leiden tot de vorming van het internationale klassefront van de arbeiders, en juist daarvan moet de bezittende klasse niets hebben.

Het is echter nu, meer dan ooit, nodig dat dit tot stand komt. Tegen de versterking van de nationale macht der bourgeoisie, kan alleen, door het internationale klassefront, een dam opgeworpen worden. De Duitse arbeidersklasse, die enorme nederlagen heeft moeten incasseren, heeft het bewijs van onze solidariteit nog meer nodig, dan voedsel.

Het is onze taak, om overal, waar wij de geest van nationalisme aantreffen, hem te ontmaskeren, opdat het internationale klassefront herleeft, dat het sterkste wapen is tegen het kapitalisme en voor de bevrijding van het wereldproletariaat.

Geestelijke slavernij.

IV

In de „vastenbrief“ wordt ook ingegaan op het „wezen van het communisme“. De gelovige schare krijgt als het ware een lesje in Maxisme. Dit is ook wel nodig! Want, zoals men weet, alle geschriften, welke niet uitdrukkelijk kerkelijk zijn goedgekeurd, zijn streng verboden. Vandaar dat de bisschoppen zich genoodzaakt zien om ter bestrijding van het communisme eerst eens te vertellen, wat het nu eigenlijk is.

„De leer van het communisme,“ zegt de „vastenbrief“, „berust op het z.g. dialectisch en historisch materialisme, dat vooral verkondigd werd door Marx... Marx was een Duitser van Joodse afkomst“. Dit laatste is door Sam de Wolff in „De Vlam“ terecht als „al te goedkoop“ gekwalificeerd. De bisschoppen hebben twee vliegen in één klap geslagen: Enerzijds gespeculeerd op een domme afkeer van „de Duitsers“, anderzijds op het schandelijke haatgevoel tegen de Joden, dat — met name in katholieke kringen — zo sterk is. Maar wij zullen bij deze psychologische „handige zet“ niet stil blijven staan.

„Volgens Marx bestaat er maar één werkelijkheid, n.l. de materie, de stof, die bewogen wordt door blinde krachten... Er is geen verschil tussen geest en stof, tussen ziel en lichaam. De mens is slechts een hoger ontwikkeld dier; met de dood is alles uit. Een God bestaat er niet... een uitvinding van de rijkere om de armeren in bedwang te houden... Nationaal-socialisme... biologisch materialisme...“ Men ziet, hier wordt bewust een poging gedaan om de mensen communisme en nazisme als beiden materialismes, over één kam te doen scheren.

Op deze manier gaat het verder. Men licht een paar punten uit de Marxistische denkwijze en opvattingen uit hun verband en werpt ze voor de angstige gelovigen, die dat toch wel heel erg vinden. Want hoe zou men niet aan God kunnen geloven? En den mens een soort hoger dier te achten, dat is toch al te dwaas! De practijk heeft geleerd, dat wanneer wij er al eens in slagen om met een katholiek rustig over deze dingen te praten, het hem al heel gauw door den pastoor wordt verboden: Over geloofskwesties mag alleen maar door bevoegde, dat zijn speciaal opgeleide mensen worden gesproken. Maar als die het zeggen, dan is het ook absoluut waar.

Het is ondoenlijk om de hele „vastenbrief“ critisch te behandelen, binnen het raam van een paar artikelen. Het heeft ook weinig zin om op alle slakken zout te leggen, hoezeer zij het ook verdienen. Maar in wezen gaat het er om, de fundamentele opvattingen van ons en die van de Rooms-katholieke kerk te laten zien.

De opvattingen der kerk komen hierop neer: God heeft de mensen geschapen naar zijn beeld, volgens een door hem

opgesteld wereldplan. Christus heeft als verlosser van de zondige mensheid opdrachten gegeven, o.a. natuurlijk die van de stichting en organisatie van de kerk. De waarheden van het christendom zijn eeuwig, want zij zijn de waarheden van den eeuwigen god zelf. God kan niet „draaien“. Daar god als het ware aan de mensen een totale wereld- en levensbeschouwing heeft opgelegd, moeten wij die zo zuiver mogelijk houden. Maar omdat het niet altijd mogelijk is om uit te vissen, wat op een bepaald moment en voor een bepaald geval gods heilige wil is, moeten wij deze aan god zelf vragen. Daarvoor is de organisatie van de kerk. Zij is de middelaar tussen god en mensen. Zij is daartoe, zoals wij al vaststelden in ons eerste artikel, hiërarchisch, dus volgens de door god zelf ingestelde heilige ordening, ingericht. Aan het hoofd staat de paus, die, wanneer hij „ex cathedra“, d.w.z. op een bepaalde voorgeschreven wijze van een bepaalde plaats uit, een uitspraak doet, onfeilbaar is. Door zijn mond spreekt de wil gods.

Daarnaast kan men door studie leren, wat nu eigenlijk het wezen van de door God aan den mens geschonken rede, het verstand is. De mens is n.l. in staat om ook zelf tot bepaalde gevolgtrekkingen te komen. Maar het spreekt vanzelf, dat hij, die een speciale opleiding heeft gehad om de goddelijke rede te bestuderen, daartoe beter in staat is dan een leek. Daarom mag een leek niet spreken over het geloof en dit tegenover anderen verdedigen, d.w.z. zodra dit wordt tot een debat over de meest wezenlijke punten ervan. Want de duivel ligt voortdurend op de loer om het geestesoog van den mens te verduisteren en hem tot het kwade, dus tot een ander standpunt of alleen maar tot twijfel te verleiden.

Wij moeten ons dus onvoorwaardelijk aan onze geestelijkheid onderwerpen. En onze wereldbeschouwing wordt door god, via die geestelijkheid gedictéerd.

In deze gedachtengang zit ongetwijfeld iets zeer logisch. Neemt men aan, dat er een god bestaat, dat deze god ons openbaar is, en dat deze alles, ons huidig en toekomstig heil in de hand heeft, dan is het zaak om hem absoluut te gehoorzamen. En dan heeft hij ook het recht om alle terreinen des levens te beheersen. Zo b.v. de politiek, de opvoeding der kinderen, het sexuele leven.

Maar ook de houding van den arbeider tegenover de hem omringende maatschappij. Want natuurlijk heeft god ook hierover zijn wil kenbaar gemaakt. Eigendom is goddelijk. Wie dit aantast, tast god zelf aan. Tegenover de plicht van den arbeider om het eigendom en de over hem gestelde machten te respecteren, staat de plicht van den kapitalist om „rechtvaardig“ te zijn en een „menswaardig bestaan“ aan de aan zijn hoede toevertrouwde arbeiders te geven. Met welke maatstaf die

rechtvaardigheid en dat menswaardig bestaan worden gemeten, wordt ons niet verteld.

Wanneer wij onze opvattingen hier tegenover stellen, valt direct de dodelijke tegenstelling op. Wij streven naar bewustwording van de arbeidersklasse, naar het zelf organiseren van de maatschappij naar eigen regels, naar het ongehoorzaam zijn aan de „gestelde machten“, naar het verbreken van de oude geestelijke banden, naar een nieuwe denkwijze, naar een nieuwe moraal.

Zelfs gaan wij zover te beweren, dat, wanneer eenmaal de arbeiders eigen lot in handen genomen zullen hebben, alle gevoel van ondergeschiktheid van hen af zal moeten vallen.

Dit is nu juist een punt, waarop wij van de kerk de meest verbitterde tegenstand ondervinden. Want de ondergeschiktheid van den mens aan god en de door dezen aangestelde heilige machten, is voorwaarde voor haar bestaan. Zij kan haar opvattingen aanpassen aan gewijzigde omstandigheden, maar zij kan ze niet opgeven zonder zichzelf op te geven.

Daarom is de kerk een van de krachtigste tegenstanders van de arbeidersklasse. Daarom zal zij ook altijd aan de zijde van de heersers staan, bij wier gratie zij leeft. Want opheffing van de macht van de heersende klasse betekent vroeg of laat ook ondergang van de kerk. De vrije, zich zelf organiserende arbeiders breken met alle goden in maatschappij en geestelijk leven.

Wij moeten ons ten slotte nog de vraag voorleggen: Welke moet onze houding zijn tegenover katholieken, met wie wij in debat komen?

Het ligt voor de hand, dat wij met een beroep op de „rede“ weinig verder komen. Het aantonen van de „onzin“ in het geloof, het bestrijden van wat wij als domme vooroordelen beschouwen, haat niet veel, zolang wij er niet iets voor in de plaats stellen. Het valt een mens altijd moeilijk iets op te geven, zonder dat hij er iets voor terug krijgt. Een katholiek, die op zijn tweede jaar heeft leren bidden, die zijn hele leven onder de voortdurende invloed van de kerk heeft gestaan, komt hiervan niet gemakkelijk los. Daarvoor is nodig, dat hij voelt, dat er een sprong nodig is, een geestelijke omvorming. Wij moeten onze eigen wereldbeschouwing vierkant tegenover de zijne stellen.

Hiermee wil alleen gezegd zijn, dat wij, wanneer wij iemand als individu, over deze dingen spreken, vooral niet te veel moeten werken met begrippen als „onredelijk“ en „onzinnig“. Want het bestrijken van de keel van „eenvoudige mensen“ door den pastoor van het dorp om keelpijn te voorkomen (dit gebeurt inderdaad, alleen maar bij heel primitieve individuen, maar het gebeurt!) of het steken van een paar vingers in een bakje water is voor ons iets belachelijks, maar voor dengene, die dit altijd heeft gedaan, en voor wien dit een deel is van het grote „mooie“ en „goede“ geheel, allermest. Wij moeten het hele denkstelsel, zelf aanpakken. Wij moeten vooral op die

punten letten, waarin als het ware een lek zit. Hoeveel katholieke jonge mensen zijn niet aan gods gebod ongehoorzaam op sexueel gebied? Daar vinden zij bij zichzelf een behoefte, welke tegenover „de leer“ de overwinning behaalt. Een arbeider, die bij een staking is betrokken, staat ook dikwijls voor de keuze om de stem van zijn klassegevoel of die van de kerk te volgen. Hier zijn dus innerlijke conflicten, die altijd leiden tot twijfel aan de juistheid van oude opvattingen.

De grote maatschappelijke strijd moet ten slotte de oude denkvormen vernietigen, ook bij de katholieken. Doch deze strijd wordt thans reeds geestelijk voorbereid. Hoe duidelijker wij nu onze opvattingen naar voren brengen, hoe meer wij nu reeds het oude denken bij de enkele mensen, die wij bereiken, vernietigen, des te sterker staan wij straks.

Daarom moeten wij voortdurend, ook tegenover katholieken, de verhoudingen laten zien, zoals zij nu bestaan en zoals zij zich ontwikkeld hebben. En wij moeten nu reeds de geestelijke slavernij in al haar vormen bestrijden om de arbeidersklasse in haar strijd te steunen.

Steun aan linkse Jeugdorganisaties?

De dagelijkse leiding van het Algemeen Nederlands Jeugdverbond zendt ons in opdracht van een vergadering, die op 4 April j.l. in gebouw „De Brakke Grond“ te Amsterdam werd gehouden, afschrift toe van de correspondentie, die het Verbond had gevoerd met den minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen over een Rijkssubsidie. De minister, Jos. J. Gielen, heeft die geweigerd en vandaar de bovengenoemde vergadering.

De subsidie werd aangevraagd voor het in gebruik stellen van kampeerterrijnen en kamphuizen, in het bijzonder van die van het Verbond. Bovendien echter voor kadervorming en voor een speciaal hiervoor uitgegeven periodiek. Alles voor het welzijn van onze jeugd. De subsidie schijnt te zijn toegewezen, maar wordt aan het A.N.J.V. niet verstrekt, omdat de minister niet voldoende waarborgen aanwezig acht, na nauwgezeten onderzoek van de gegevens die hem over het A.N.J.V. bekend zijn, dat de gelden inderdaad ten goede zouden komen aan de doeleinden, waarvoor zij gegeven worden.

Nu vraagt het A.N.J.V. zowel de aanvraag als de afwijzing ook in ons orgaan van commentaar te voorzien.

Wij menen óók, dat de aanvraag van rijkssubsidie door het A.N.J.V. wel eens onder het mes genomen moet worden en dan tevens de afwijzing door den minister in het juiste licht moet worden geplaatst. Maar thans volstaan we er mede het geval te signaleren en het A.N.J.V. te troosten met de schrale, maar toch oude wijze uitdrukking: „wiens brood men eet, diens woord men spreekt.“ Eet brood van eigen deeg, luitjes, daar blijf je recht op van lopen!

1 Mei Amsterdam en omgeving.

Alle Amsterdamse kameraden en alle makkers uit de omgeving nodigen wij uit de Meidag gezamenlijk door te brengen. Overdag trekken we er op uit. Brood en drinken meenemen. Het ligt in het voornemen in de buurt van Kraantje Lek de duinen in te trekken. Het wordt een dag van propaganda, ontspanning, vermaak en solidariteit.

Voor de propaganda nemen we een aantal weekbladen mee, om die op een goede wijze uit te zetten. De zijde van vermaak en ontspanning zal evenzeer worden verzorgd en verder spreekt het wel vanzelf dat we ook een rustig oogenblik nemen om met elkaar te praten over bond en arbeidersbeweging.

Het vertrek per trein naar Haarlem is gesteld op 8 uur. Laat iedere deelnemer er voor zorgen 's morgens om uiterlijk kwart voor acht op het pleintje voor de hoofdingang van het Centraal Station te Amsterdam aanwezig te zijn.

8e Verantwoording Trotz Alledem.

N. D. te L. f. 2. — G. B. te A. f. 3. — V.S.V. leden te R. f. 7. — P. v. d. H. te R. f. 3.35. P. S. te E. f. 12.50. J. C. t V. te A. f. 1.50. V.S.V. te A. centrum f. 10. — Lijst no. 24 f. 3.50. Lijst no. 43 f. 4. — Lijst no. 62 f. 4.10. Lijst no. 61 f. 14.95.

Vorige verantwoording f. 973.46. Totaal f. 1039.36.

We hebben kans gezien om met verscheidene krachten binnen acht weken de duizend gulden vol te maken. Voorwaar een prachtig resultaat. Terwijl, daar zijn wij zeker van, alle mogelijkheden nog lang niet uitgeput zijn. Maar we hebben afgesproken dat de steunactie niet langer zou lopen dan de maand April en daar houden we ons aan. Wij verwachten dus inlevering van het steunmateriaal.

De verspreide lezers, die het opsturen van geld steeds uitstelden, wordt nog een laatste kans geboden. **DOET HET NU!**

Benut deze kans en stelt ons in de gelegenheid ook aandacht te besteden aan de propaganda voor de krant. De beste basis voor het behoud van „Spartacus“ is nog altijd, opvoeren van het lezerstal. Daarvoor schakelen wij metten over.

Op nieuw roepen wij de hulp in van onze lezers het hunne ertoe bij te dragen, dat de gedachten van Spartacus overal de gelegenheid krijgen door te dringen. Om dit tot stand te brengen is aller hulp nodig!

En..... de moeite waard! Binnenkort komen wij met nodere gegevens. In afwachting daarvan wekken wij de lezers van Spartacus nu reeds op, uit te zien, waar onze krant als proefnummer bezorgd kan worden. Verder staan streek en buurtvergaderingen op het program en... het Spartacus Zomerkamp. Met aller medewerking voorwaarts. Trotz Alledem.

Adres: secr. penn. P. E. J. Nansink, Houtmankade 27 III, Amsterdam C.

Per postwissel of Gem. Giro 632.

In Haarlem verzamelen we om 9 uur bij de Zijlbrug aan het begin van de Zijlweg.

Alle leden van de V. S. V., alle lezers van Spartacus, alle bondsleden, kortom alle vrienden van Spartacus zijn welkom. Het spreekt vanzelf dat wij er in Amsterdam voorts op rekenen, dat alle kameraden 's avonds de 1 Mei-vergadering van de samenwerkende organisaties (Ver. Vrije Socialisten Ned. Bond van Vrije Socialisten en Spartacus) bezoeken.

Er is een goed programma in het vooruitzicht. Zang, muziek, declamatie en twee sprekers, waaronder één van Spartacus.

De vergadering wordt gehouden in Frascati in de Nes. Aanvang half acht. Zaal open zeven uur. De entree bedraagt veertig cent, waarin de belasting is begrepen.

De lopers van de krant zijn in het bezit van kaarten voor voorverkoop. Ook kunnen kaarten worden besteld aan ons adres Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2, indien 46 cent aan postzegels wordt bijgevoegd. Het is dan echter nodig nu direct te bestellen!

Men behoeft niet bevreesd te zijn, dat men van de tocht naar Kraantje Lek te laat voor de vergadering zal terugkeren. Er wordt op gerekend, dat de deelnemers tegen half zes weer thuis zijn.

Kameraden, neemt deel aan onze Mei-bijeenkomsten.

1 Mei-bijeenkomst.

Rotterdam.

Bezoekt de 1 Mei-bijeenkomst, welke wij in samenwerking met de groep van Vrije Socialisten beleggen in de bovenzaal van Café-Rest. Cleypburgh, Stieltjesplein, ingang Stieltjesstraat. Aanvang 8 uur precies, zaal open half 8. De zaal is zowel van de Rechter- als Linker-Maasoever te bereiken met de tramlijnen 2, 3 en 9.

Sprekers van beide groeperingen zullen het woord voeren. De bijeenkomst zal worden opgeluisterd door declamatie en zang. Kameraden, zorg! allen aanwezig te zijn.

Haarlem.

De Vrije Socialisten, Ver. Spartacus Vrienden, en de Ned. Bond van Vrije Socialisten houden een 1 Mei-vergadering in gebouw „De Nijverheid“, Jansstraat 85.

Opfluistering van het zangkoor „Zang veredelt“, declamatie en muziek. Aanvang 8 uur. Kaarten verkrijgbaar Vrouwewekstraat 54, Goelstraat 13, Trompstraat 70, Nieveltstraat 3, Barendsestraat 16, Kortenaerstraat 13. Bij goed weer 's morgens wandeltocht. Vertrek 9 uur vanaf Zijlbrug. Bij het ontwaken der natuur hopen wij dat ook allen, die een betere en vrije samenleving voorstaan, uit hun sluimering zullen ontwaken en hiervan op deze 1 Mei-vergadering zullen getuigen.

3 MEI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 18

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postg. 168797 te Aldam.

STRIJD IN CHINA.

I.

De verscherping van de imperialistische tegenstellingen rondom het Oostelijke bekken van de Middellandse Zee neemt zo zeer de algemene aandacht in beslag, dat we gevaar lopen het andere wereldgebeuren uit het oog te verliezen. De Balkan is op het ogenblik het centrum van de machtsbotsingen van Amerika en Rusland, het punt, waar de voorbereiding voor de Derde Wereldoorlog — of de voortzetting van de Tweede — voornamelijk is geconcentreerd. Toch zou het fout zijn, ons geheel door het gebeuren daar in beslag te laten nemen en het overige wereldgebeuren te vergeten. Want al is de Balkan een van de brandpunten van de komende machtsbotsing, hij is niet het enige en niet het enig belangrijke. Daarnaast woedt de strijd in andere delen van de wereld. En een van de meest belangrijke centra is China.

China is echter niet alleen belangrijk als centrum van de machtsbotsing tussen de grote imperialistische staten. Veel en veel belangrijker is het als centrum van een andere machtsbotsing, die van de groeiende wereldrevolutie met de internationale kapitaalsmachten.

Hoe kunnen we zo schrijven, op dit ogenblik, nu ogenschijnlijk het proletariaat over de gehele wereld machtelozer is dan ooit? Op dit ogenblik, waarop de dreigende vernietiging zwaar over de wereld hangt, de vernietiging door het atoomwapen, dat misschien in staat zal blijken het grootste deel van de mensheid uit te roeien? Op dit ogenblik, nu ook in China de troepen van de kapitalistische onderdrukkers oprukken en het verzet van de opstandige massa's trachten neer te slaan?

De reden waarom we zo schrijven is, dat we door de harde ervaring geleerd hebben, de dingen in het groot te zien. Het proletariaat heeft vele malen bloedige nederlagen geleden, te beginnen met de Parijse Commune tot en met de verschrikkelijkste van alle, de Tweede Wereldoorlog. Maar al deze nederlagen

hebben niet kunnen verhinderen dat telkens opnieuw de strijd losbrandde. Zij hebben integendeel de latere strijd op een hoger plan gebracht, het verzet van de arbeiders algemener gemaakt en doen richten op dieper maatschappelijke doeleinden. De bewegingen voor vrede en voor door de staat gereglementeerd socialisme, die na de Eerste Wereldoorlog over Europa golfdem, waren na de tweede niet meer mogelijk. Het staats-socialisme kwam nu als door de bourgeoisie opgelegde maatregel, door de arbeiders met wantrouwen begroet. Niemand geloofde meer in de vrede. Wanneer deze illusies ook na het einde van de Tweede Wereldoorlog nog in delen van de arbeidersklasse geleefd hebben, dan waren enkele maanden van ervaring voldoende om ze te doden. De beweging der arbeiders is daardoor slechts schijnbaar op een dieptepunt gekomen. Wat in werkelijkheid plaats vindt, is het zoeken van nieuwe wegen, van nieuwe doeleinden. De tegenwoordige toestand van verwarring is de voorbereiding voor de komende strijd.

In dit licht is het, dat we het gebeuren in China willen bekijken. En dan moeten we ook weer niet alleen denken aan de gevechten die zich op het ogenblik in het Noorden van dit land afspelen. De strijd in China, dat is in werkelijkheid de strijd van duizenden miljoenen mensen, die in Azië tot nu toe onder de zwaarste uitbuiting leefden en nu de strijd hebben aangeboden voor hun bevrijding.

Het is voor het eerst in de lange bevrijdingsstrijd van het proletariaat dat in dit werelddeel een dergelijke strijd geboren wordt. Tot nu toe stond de Europese arbeidersklasse vrijwel alleen in zijn strijd. Thans heeft hij een machtige bondgenoot gekregen.

Uit de inhoud:

1. Moderne ontwikkeling.
2. Medezeggenschap.
3. Het wezen der revolutionaire bedrijfsorganisatie.

Hoezeer we ook meeleven met de strijd, die op het ogenblik door de Chinese revolutionairen wordt gevoerd, hoezeer we ook juichen bij elk succes dat ze behalen en ons gedrukt voelen bij elke tegenslag, we weten, dat zelfs de volkomen vernietiging van de tegenwoordige opstandige beweging niet het einde van de revolutie in China zou betekenen. En de Chinese strijders weten dat zo goed als wij zelf.

Het is echter, niet voldoende in gedachten mee te leven met deze strijd. Daarvoor zijn we er te nauw aan verbonden. Het grote offensief van de kapitaalsmachten over de gehele wereld tegenover de arbeiders is een geheel en zijn doel, de Derde Wereldoorlog, treft allen. Elke machtsvorming van de uitgebuite klasse tegen het kapitaal betekent een strijdpositie tegen deze poging van het kapitaal om zijn eigen macht steviger te vestigen, ten koste van het leed en het leven van honderden miljoenen. De strijd van de uitgebuiten in China is voor ons van even onmiddellijke betekenis, als de strijd die in Nederland zelf plaats vindt. Daarom is sympathie alleen niet voldoende. Het allermeeste en het allerminste wat nodig is, is dat we de strijd die in China plaats vindt volkomen begrijpen, dat we zijn doeleinden, zijn methoden, zijn mogelijkheden leren doornemen.

De kranten schrijven van de Chinese „communisten“. Ze suggereren verbanden met Moskou. Over dit laatste kunnen we kort zijn. Het is een niet tegen te spreken feit, dat de beweging der Chinese communisten tot op zekere hoogte geestelijk afhankelijk van de Russische Communistische Partij is. Maar dat is dan ook alles. Enige materiële steun hebben de Chinese communisten niet gehad. Het tegendeel is waar. Rusland had gedurende de gehele oorlog een bondgenootschap met de „officiële“ Chinese regering van Tsiang-Kaj-Tsjek, stuurde alle wapenen, die z.g. voor de strijd tegen Japan dienst moesten doen, direct naar hem. Het is een bekend feit, dat de Chinese nationalistten tegen Japan nauwelijks een verdedigende oorlog hebben gevoerd; alleen doordat de Japanners er geen heil in zagen grote troepen